

Parter i målet vid den nationella domstolen

Kärande: Vicente Pascual García

Svarande: Confederación Hidrográfica del Duero

Tolkningsfrågor

- 1) Utgör principen om likabehandling, vilken kommer till uttryck bland annat i artikel 13 i fördraget och artikel 2.1 i direktiv 2000/78, ⁽¹⁾ hinder för en nationell bestämmelse (närmare bestämt första stycket i övergångsbestämmelsen i lag 14/2005 om bestämmelser i kollektivavtal angående uppnående av ordinarie pensionsålder), vari anges att bestämmelser i kollektivavtal som innebär att obligatorisk pensionering kan ske av det enda skälet att arbetstagaren har uppnått ordinarie pensionsålder och uppfyller villkoren i den spanska socialförsäkringslagstiftningen för rätt till avgiftsbaserad ålderspension är giltiga, medan framtida kollektivavtal endast får innehålla sådana bestämmelser under förutsättning att kollektivavtalet dessutom innehåller ett villkor om att det skall finnas sysselsättningspolitiska skäl för en sådan uppsägning?
- 2) För det fall att föregående fråga besvaras jakande: Är den nationella domstolen mot bakgrund av principen om likabehandling, vilken kommer till uttryck bland annat i artikel 13 i fördraget och artikel 2.1 i direktiv 2000/78, skyldig att avstå från att tillämpa den ovannämnda övergångsbestämmelsen i ovannämnda lag 14/2005 i det aktuella målet?

⁽¹⁾ Rådets direktiv av den 27 november 2000 om inrättande av en allmän ram för likabehandling i arbetslivet (EGT L 303, s. 16)

Överklagande ingett den 10 februari 2006 av Soffass SpA av den dom som förstainstansrätten meddelade den 23 november 2005 i mål T-396/04, Soffass SpA mot Byrån för harmonisering inom den inre marknaden (harmoniseringsbyrån)

(Mål C-92/06 P)

(2006/C 121/05)

Rättegångspråk: italienska

Parter

Klagande: **Soffass SpA** (ombud: V. Bilardo, C. Bacchini, M. Mazzitelli, avvocati)

Motpart: Byrån för harmonisering inom den inre marknaden (harmoniseringsbyrån)

Övrig part i målet: Sodiplan SCA, intervenient

Klagandens yrkanden

Klaganden yrkar att domstolen skall

- upphäva den överklagade domen,
- fastställa förstainstansrättens dom och ogiltigförklara harmoniseringsbyråns första överklagandenämnds beslut av den 16 juli 2004 i ärende nr R0699/2003-1,
- förplikta harmoniseringsbyrån att ersätta rättegångskostnaderna.

Grunder och huvudargument

Klaganden gör gällande att den överklagade domen innebär ett åsidosättande av artikel 8.1 b och 8.2 a ii i förordning (EG) nr 40/94 ⁽¹⁾. I denna artikel anges att "... det varumärke som ansökan gäller inte [skall] kunna registreras om det – på grund av att det är identiskt med eller liknar det äldre varumärket och de varor eller tjänster som omfattas av varumärkena är identiska eller är av liknande slag – föreligger en risk att allmänheten förväxlar dem inom det område där det äldre varumärket är skyddat ...". Klaganden anser att det i nämnda dom har bortsetts från Europeiska gemenskapernas domstols tolkning av begreppet risk för förväxling.

Enligt klaganden föreligger det inte någon risk för förväxling mellan de varumärken som är i fråga i förevarande tvist med beaktande av de uppenbara fonetiska, visuella, grafiska och begreppsmässiga skillnaderna.

⁽¹⁾ EGT L 11, 1994, s. 1; svensk specialutgåva, område 17, volym 2, s. 3

Talan väckt den 23 februari 2006 – Europeiska gemenskapernas kommission mot Konungariket Nederländerna

(Mål C-108/06)

(2006/C 121/06)

Rättegångspråk: nederländska

Parter

Sökande: Europeiska gemenskapernas kommission (ombud: H. van Vliet och F. Simonetti)

Svarande: Konungariket Nederländerna

Sökandens yrkanden

- att domstolen skall fastställa att Konungariket Nederländerna har underlåtit att uppfylla sina skyldigheter enligt Europaparlamentets och rådets direktiv 2001/42/EG av den 27 juni 2001 om bedömning av vissa planers och programs miljöpåverkan⁽¹⁾ genom att inte anta de lagar och andra författningar som är nödvändiga för att följa direktivet, eller i vart fall genom att inte underrätta kommissionen om sådana åtgärder, och
- förplikta Konungariket Nederländerna att ersätta rättegångskostnaderna.

Grunder och huvudargument

Fristen för att införliva direktivet löpte ut den 21 juli 2004.

⁽¹⁾ EGT L 197, s. 30.

Talan väckt den 24 februari 2006 – Europeiska gemenskapernas kommission mot Republiken Grekland

(Mål C-112/06)

(2006/C 121/07)

Rättegångsspråk: grekiska

Parter

Sökande: Europeiska gemenskapernas kommission (ombud: M. Konstantinidis)

Svarande: Republiken Grekland

Sökandens yrkanden

Sökanden yrkar att domstolen skall

- a) fastställa att Republiken Grekland har underlåtit att uppfylla sina skyldigheter enligt artiklarna 4 och 8 i rådets direktiv 75/442/EEG av den 15 juli 1975 om avfall,⁽¹⁾ i dess lydelse enligt rådets direktiv 91/156/EEG av den 18 mars 1991⁽²⁾, och artikel 14 b i rådets direktiv 1999/31/EG av den 26 april 1999⁽³⁾ om deponering av avfall genom att inte har vidtagit nödvändiga åtgärder för att säkerställa att
 - avfall vid deponierna i Mesmouri och Kouroupito på Kreta bortskaffas utan fara för människors hälsa och miljön,
 - avfall vid deponierna i Mesmouri och Kouroupito överläts till en privat eller offentlig insamlare eller ett företag som bortskaffar avfall,

— deponin i Mesmouri, för vilken det inte givits något tillstånd till fortsatt verksamhet, avslutas så snart som möjligt och att förfarandet som förskrivs för dess underhåll och förvaltning iakttas,

- b) förplikta Republiken Grekland att ersätta rättegångskostnaderna.

Grunder och huvudargument

- 1) Sökanden anser att avfall vid deponierna i Mesmouri och Kouroupito på Kreta bortskaffas på ett sätt som står i strid med Republiken Greklands skyldigheter enligt artiklarna 4 och 8 i rådets direktiv 75/442/EEG av den 15 juli 1975 om avfall, i dess lydelse enligt rådets direktiv 91/156/EEG av den 18 mars 1991, och artikel 14 b i rådets direktiv 1999/31/EG av den 26 april 1999 om deponering av avfall.
- 2) Vad gäller den icke övervakade upplagsplatsen för avfall i Mesmouri framgår det av slutsatserna i rapporten från kommissionens sakkunniga att deponeringen av 90 000 ton avfall utgör en fara för människors hälsa och kan skada miljön. Kommissionen gör även gällande att de grekiska myndigheterna inte har vidtagit nödvändiga åtgärder för att säkerställa att det avfall som deponerats i Mesomouri överläts till en privat eller offentlig insamlare eller ett företag som bortskaffar avfall.

Kommissionen tillägger att de grekiska myndigheterna har beslutat att deponin vid Mesomouri skall avslutas och att det är nödvändigt att restaurera den och att vidta vissa föregående åtgärder för att säkerställa underhåll och förvaltning av platsen efter avslutningen. Beslutet innehåller emellertid ingen exakt tidsplan för en anpassning till bestämmelserna och det har ännu inte verkställts på grund av att det saknas medel för detta.

- 3) Vad gäller den tidigare deponin i Kouroupito, framgår det av slutsatserna i rapporten från kommissionens sakkunniga att platsen inte har efterbehandlats och det betonas däri att det föreligger en eventuell fara för människors hälsa och miljön. I rapporten anges närmare bestämt i) att det förekommer lakvatten på en stor del av området som är täckt med jord, ii) att stabiliteten och förmågan att stå emot slitage är otillräcklig och att det förekommer förbränning av avfall vid deponin som kan medföra giftiga utsläpp. De grekiska myndigheterna har inte heller vidtagit nödvändiga åtgärder för att säkerställa att avfall i Kouroupito överläts till en privat eller offentlig insamlare eller ett företag som bortskaffar avfall.

⁽¹⁾ EGT L 194, 25.7.1975, s. 39; svensk specialutgåva, område 15, volym 1, s. 238.

⁽²⁾ EGT L 78, 26.3.1991, s. 39.

⁽³⁾ EGT L 182, 16.7.1999, s. 1.